

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὠφελείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἐτησίᾳ 80. 16.—	Ἐτησίᾳ 25.—
Ἐξαμηνίᾳ 8. 50	Ἐξαμηνίᾳ 13.—
Τριμηνίᾳ 4. 50	Τριμηνίᾳ 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἔτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαρτίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 15

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ βασιλεὺς τότε εἶπε:

— Φρέδε Δυρμπάν, ἀπὸ σήμερα εἶσαι δόκιμος μαθητὴς τῆς Μαύρης Μάσκας. Σοῦ μένει νὰ κάμῃς τὸ Ἀριστούργημα καὶ νὰ ὀνομασθῇς ἱππότης. Οἱ κηδεμόνες σου χρωστοῦν νὰ σοῦ ποῦν αὐτοὺς τοὺς τύπους, θὰ σοῦ διαβάσω ὅμως ἐγὼ τὰ ἄρθρα τοῦ κανονισμοῦ, πού θὰ σοῦ μύθουν τὰ καθήκοντα, πού ἀναλαμβάνεις ἀπὸ σήμερα.

Ὁ Σφάχτης ἀνοίξε τὸ βιβλίον, πού ἦταν τοποθετημένο στὸ τραπέζι καὶ διάβασε:

«Ἄρθρο ΙΕ'. — Ὁ δόκιμος ὀφείλει σέβας καὶ ὑποταγὴν τοῖς κηδεμόνεσσι του.

«Ἄρθρο ΙΣ'. — Ὁ δόκιμος ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα πού ἔχουν καὶ οἱ ἱππότες, ἐκτὸς τῆς ψήφου. Μπορεῖ νὰ παρίσταται στὶς συνεδριάσεις καὶ νὰ λαβαίνει μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις, μετὰ τὴν ὁδηγίαν καὶ τὴν εὐθύνην τῶν κηδεμόνων του.

«Ἄρθρο ΙΖ'. — Ὁ δόκιμος ὀφείλει, τὸ πολὺ σ' ἓνα χρόνον ἀπ' τὴν ὀρκωσίαν του, νὰ κάμῃ τὸ Ἀριστούργημα του.

«Ἄρθρο ΙΗ'. — Μετὰ τὴν λέξιν «ἀριστούργημα» ὑπονοεῖται μιὰ μεγάλη κλοπὴ, ἢ ἓνα ὁποιοδήποτε ἀνδραγάθημα, πού θὰ τὸ ἔκανε μόνος του, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενὸς ἱππότη.

«Ἄρθρο ΙΘ'. — Ὁ δόκιμος θ' ἀναφέρει τὸ ἀριστούργημα του, μετὰ ἀποδείξεις ἀρκετεῖς, στὴ συνέλευσιν τῶν ἱπποτῶν, πού θὰ κρίνουν ἐάν, ναι ἢ ὄχι, ἡ πράξις του ἔχει τὴν ἀξίαν, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ χαρακτηρισθῇ «ἀριστούργημα».

«Ἄρθρο Κ'. — Ἐάν ἡ συνέλευσις, μετὰ ψηφοφορίαν, χαρα-

κτηρίσῃ «ἀριστούργημα» τὴν πράξιν τοῦ δοκιμοῦ, τότε αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἱππότη.

«Ἄρθρο ΚΑ'. — Ὁ δόκιμος δὲν μπορεῖ, γιὰ κανένα λόγον, νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν ἐταιρίαν, προτοῦ κάμῃ τὸ Ἀριστούργημα του.

Ἀφοῦ διάβασε αὐτὰ τὰ ἄρθρα, πού τὸ παιδί τ' ἄκουσε μετὰ τὴν μεγαλύτερη προσοχήν, ὁ βασιλεὺς ξανάκλεισε τὸ μεγάλο βιβλίον καὶ εἶπε:

— Λοιπόν, Φρέδε Δυρμπάν, ἐκατάλαδες; ἔχεις μπροστὰ σου ἓνα χρόνον γιὰ νὰ κάμῃς τὴν κλοπὴν ἢ τὴν πρά-

ξιν ἐκείνην πού θ' ἀποτελέσῃ τὸ Ἀριστούργημα σου. Χωρὶς φόβον νὰ διαψεύσῃς, μπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ, ὅτι αὐτὴ ἡ δοκιμασία θὰ εἶναι εὐκολὴ γιὰ σένα, γιὰτὶ ὅλοι εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ κρίνουμε μ' ἐπιείκεια τὸ γιό τοῦ Δυρμπάν καὶ δὲ θὰ δεῖξουμε μεγάλη αὐστηρότητα στὴν ἐκτίμησιν τοῦ Ἀριστουργήματός σου.

Μὰ ὁ Φιδὲς διαμαρτυρήθηκε.

— Μὲ συγχωρεῖς! ἐφώναξε, ἐγὼ δὲ συμφωνῶ... Ὁ Φρέδος εἶναι ὁ γιὸς τοῦ πατέρα του καὶ, σάν τέτοιον, εἶναι ἱκανὸς νὰ κάμῃ τὰ μεγαλύτερα ἀνδραγαθήματα. Ἄλλως τε εἶναι μαθητὴς δικός μου καὶ μπορῶ νὰ σὰς ἐγγυηθῶ, ὅτι τὸ Ἀριστούργημα τοῦ ὄχι μόνο δὲ θάχει ἀνάγκη ἀπ' τὴν ἐπιείκειάν σας, ἀλλὰ καὶ θὰ εἶναι ἄξιον νὰ γραφτῇ στὴ Χρυσὴ Βίβλον μας.

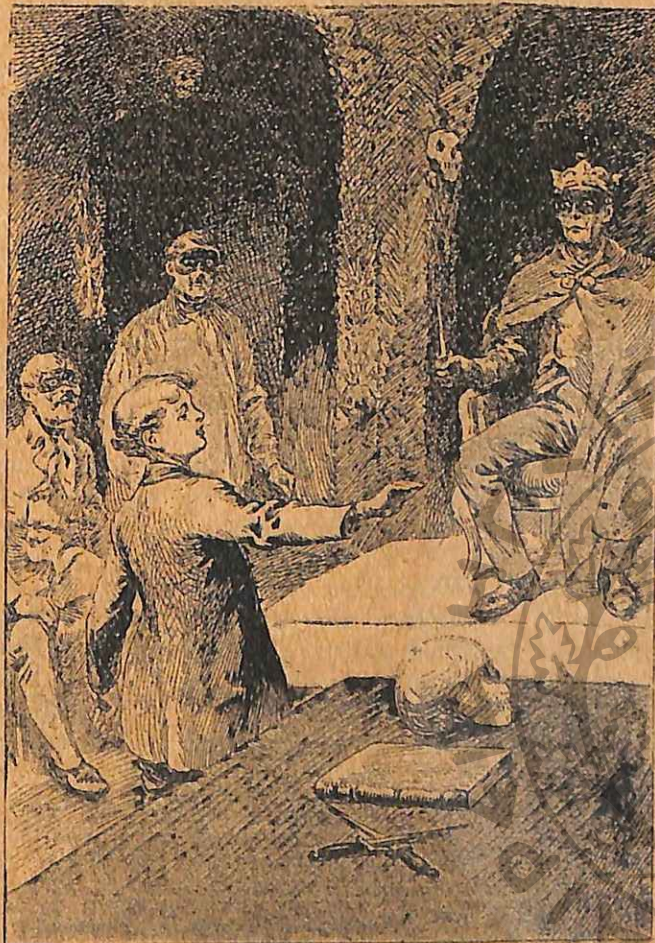
— Τὸ εὐχομαι! εἶπε ὁ βασιλεὺς.

Ἔστερα σηκώθηκε καὶ ἐδήλωσε:

— Κύριοι ἢ συνεδρίαση ἐληξέ.

Ἀμέσως οἱ συμμορίτες, σιωπηλοὶ, διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ἐξόδον. Αὐτοὶ δὲ καὶ τρεῖς-τρεῖς ἐγέμισαν τοὺς διαδρόμους πάντα μετὰ τὶς ἴδιαις προφυλάξεσιν πού πῆραν καὶ ἔταν ἦρθαν. Ὁ Φρέδος, μαζί μετὰ τὸν Φιδέα, ἔκαμε, ἀνάποδα τώρα, τὴν ὁδοπορίαν μέσα στὸ σινοτάδι. Τὸν ἀνέβασαν πάλιν, μαζί μετὰ τὸν προστατήν του, στὸ καλάθιν πού τοὺς ἔδωκε στὸ στόμιόν τοῦ πηγάδιος. Ἀπὸ καὶ βγήκαν στὴν εἰσοδὸν τοῦ λατομείου, καὶ ἀπὸ καὶ ἔφθασαν στὸ Φραγμιὸ τῆς Κολάσεως.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ παιδί, σιωπηλὸ, συλλοζόταν τὸ περίεργον θέαμα πού εἶχε ἴδεν, τὴν εὐθύνην πού εἶχε ἀναλάβει καὶ μετὰ τί τρόπον θὰ μποροῦσε τάχα νὰ πραγματοποιήσῃ

«Τότε ἐκείνη, εἶπε ὁ Φρέδος.» (Σελ. 107, στ. α')

αυτό το περίφημο Ἀριστούργημα πού είχε υποσχεθῇ.

Ὁ Φιδὲς εἶδε τὸ συλλογισμένο ὕψος τοῦ συντρόφου του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

—Μά, παιδί μου, τοῦ φώναξε μαλώνοντάς τον φιλικά· ἐτσι λοιπὸν δειχνεῖς τὴ χαρὰ σου γιὰ τὴν τιμὴ πού σοῦ ἔγινε, νὰ δομασθῇς δόκιμος σὲ τρεῖς μῆνες; Μά!; εἶναι ὑπέροχο! Ἄλλοι παιδί μου, περιμέναν χρόνια καὶ χρόνια γιὰ νὰ τοὺς δοθῇ ὁ δοξασμένος αὐτὸς τίτλος.

—Μπα; ἔκαμε ἀδιάφορα ὁ Φρέδος.

—Βεβαίωτατα! εἶπε ὁ Φιδὲς, δυσχερῆς γιὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ Φρέδου. Δὲν ξέρεις νὰ ἐκτιμήσῃς τὴν εὐτυχία σου... Συλλογίσου ὅτι ἀπὸ σήμερα ἔχεις ὀγδοηνταεξὶ πατεράδες!

Τὸ παιδί ἐκούνησε θλιβερά τὸ κεφάλι καὶ μουρμούρισε μὲς στὰ δόντια του:

—Γιατὶ νὰ μὴν ἔχω ἓναν μόνο, ἀλλ' ἀληθινό! Θάταν καλύτερα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τὸ πορτοφύλι καὶ τὸ περιδέραιο.

Ἀρκετὲς ἡμέρες μετὰ τὴν τελετὴ τῆς ὀρκωμοσίας, ὁ Φρέδος ἐξακολούθησε νὰ μένῃ μόνος καὶ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του. Ἐφυγε ἀπ' τὴν ὥραία ἐκείνη βίλλα τῆς ὁδοῦ Ὁρλεάνης, ὅπου κατοικοῦσε μαζί με τὸν Φιδέ. Γιατὶ ὁ νοικοκύρης εἶχε τὴν μεγάλη ἀδιακρισίαν νάρθῃ ἓνα βράδυ στὸ σπῆτι του, χωρὶς νὰ προειδοποιηθῇ κανένα.

Ὁ Φιδὲς, πού ὠριμένως αὐτὴ ἡ κατοικία ἦταν τοῦ γούστου του, θυμώσε μὲ τὸν ἀσυλλόγιστον αὐτόν, πού ἐρχόταν νὰ τὸν ἀνησυχῇ.

Ἐδῶγα κηλόα ἀπ' τὴ ζώνη του ἓνα στυλέτο μὲ χαλύδδινο λεπίδι καὶ μ' αὐτὸ θὰ γινόταν, πρὸς στιγμή του, λάχιστο, κληρονόμος τοῦ νοικοκύρη· μὰ ὁ Φρέδος ἀντιστάθηκε στοὺς ἐγκληματικούς σκοποὺς τοῦ προπατοῦ.

—Σὰς ἐξορκίζω, τοῦ εἶπε, μὴν κάνετε κακὸ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Ἐγὼ σὰς παρακαλῶ!

Ὁ κακοῦργος εἶχε ἓνα εἶδος θρησκευτικῆς λατρείας στὸ παιδί. Ἦταν βλέπετε, ὁ γιὸς τοῦ παλίου του βασιλιά.

—Καλὰ, ἔστω! ἀπάντησε πετῶντας στὰ πόδια τοῦ Φρέδου τὸ στυλέτο του. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, δὲν θὰ τὸν πειράξω... Ἐμπρὸς, ἂς τοῦ ἀδειάσωμε τὴ γωνιά... Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω!

Ὁ συμμορίτης καὶ τὸ παιδί ἔφυγαν ἀπὸ ἓνα πισινὸ παράθυρο καὶ ὁ νοικοκύρης δὲν ἔμαθε ποτὲ τί κίνδυνο

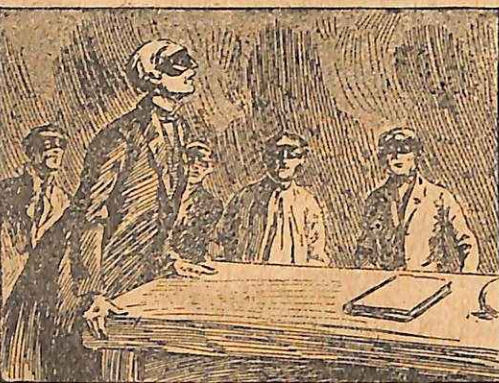
εἶχε γλυτώσει τὸ βράδυ ἐκεῖνο, πού γύρισε ἡσυχὰ στὸ σπῆτι του.

Κατάλαβε μόνο πὼς κάποιος εἶχε καθήσει στὴ βίλλα ὅταν αὐτὸς ἔλειπε. Δὲν τοῦ εἶχαν κλέψει ὅμως τίποτα καὶ θεώρησε φρόνιμο νὰ μὴν κάμῃ λόγο γι' αὐτὸ τὸ περιστατικό.

Τώρα ἔπρεπε νὰ εὑρουν ἄλλη κατοικία.

Ὁ ταβερνιάρης τῆς «Ἀφθονίας», —τοῦ βρωμεροῦ αὐτοῦ μαγαζιοῦ πού ἐγνωρίσαμε ἀκολουθώντας τὸ Φρέδο, τὴν πρώτη φορὰ πού ἦρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς μελλοντικούς του συναδέλφους:—ρύλαγε πάνταμερικά δωμάτια γιὰ τοὺς ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας.

Ὁ Φρέδος λοιπὸν ἐκάθησε σ' ἓνα στενὸ δωματάκι, θλιβερό καὶ ἀκάθαρτο, πού μόνα του ἐπιπλα ἦταν ἓνα κρεδ-

Ὁ Γιακῆς ἄρχισε μὴν ἀγόρευση... (Σελ. 105, στ' γ').

βάτι, ὅχι πολὺ καθαρὸ, ἓνα κουτσὸ τραπέζι καὶ μιὰ παλιὰ καρέκλα.

Παρ' ὅλη τὴ διαφορὰ πού εἶχε ἡ στενόχωρη αὐτὴ κατοικία ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς βίλλας, ὅπου κατοικοῦσε ὡς τώρα, ὁ Φρέδος ἦταν εὐχαριστημένος, γιατί βρισκόταν τοῦλάχιστο στὸ σπῆτι του καὶ δὲ φοβόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νάρθῃ ξαφνικά ὁ νοικοκύρης νὰ τὸν διώξῃ. Κι' ἡ μοναξιά πού εἶχε τὸν εὐχαριστοῦσε.

Ὁ Φιδὲς, πού κατοικοῦσε ποιοὺς ξέρει πού, ἐρχόταν μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα νὰ βλέπῃ τὸ μαθητὴ του.

Τὸν εἶχε εἰδοποιήσῃ, ὅτι τὸ φαί του ἦταν πληρωμένο στὸν ταβερνιάρη τῆς «Ἀφθονίας» ἀπ' τὴν ἐπιτροπὴ τῆς συμμορίας καὶ τοῦ εἶχε δώσει ἓνα πορτοφύλι μὲ λίγα λεφτά, γιὰ νὰ τὰχῃ τὴν τσέπη του.

—Νὰ λοιπὸν πού εἶσαι τώρα μόνος σου καὶ ἐλεύθερος, τοῦ εἶχε πεῖ τὴν ἡμέρα πού ἐχωρίστηκαν. Μπορεῖς τώρα νὰ ἐτοιμάσῃς μὲ τὴν ἡτυχία σου τὸ Ἀριστούργημα σου. Μὴ βιαστῇς: γύριζε σὲς πλούσιες καὶ ἀριστοκρατικὲς συνοικίες· κοίταζε, ἄκουγε, δὲν γίνεται τριγύρω σου καί, ὅταν βρῇς τὴν εὐκαιρία, ἔλα νὰ μὲ συμβου-

λεύθῃς. Θὰ μ' εὕρῃς κάθε βράδυ στὸ «Ἰδιαιτέρὸ» μας.

Ὁ Φρέδος ἐπωφελοῦμενος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία, πήγαινε συχνὰ καὶ ἔδωκε τὴν μητέρα του, πού ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγνοῇ τὶς ἀλλαγές, πού ἔγιναν στὸ βίο τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Ὁ Φρέδος τῆς πήγαινε ταχτικά τὰ λεφτά πού τοῦ ἔδιναν, πάντα γενναϊοῦμαι, οἱ ἱππότες· καὶ ἐκείνη ἦταν εὐτυχισμένη νὰ σκέπτεται πὼς τὸ παιδί τῆς ἦταν τόσο καλὸς ἐργάτης, πού μπορούσε ἀπὸ τώρα νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του.

Ὁ, καὶ ἂν ἐγνώριζε τὴν ἀλήθεια!

Τὶς ἄλλες ὥρες, ὁ Φρέδος, ὑπακούοντας σὲς συμβουλὲς τοῦ Φιδέ, περνοῦσε τὸ Σηκουάνα καὶ ἐρχόταν στὴν δεξιὰν ὁχθὴν, σὲς πλούσιες συνοικίες.

Πήγαινε στὰ Ἡλύσια καὶ στὰ μπουλεδάρτα, στὰ περίφημα μπουλεδάρτα, πού, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τόσο διασκεδαστικά καὶ γεμάτα κίνηση.

Ἐδῶκε κανεὶς χίλιες-δύο φορεσιές· στὰ μπουλεδάρτα: ἓνας Πολωνὸς μὲ πράσινη βεντιγκότα καὶ μὲ ψηλὸ καπέλλο, ἡ ἓνας Ἰταλὸς μὲ τὸ κεφάλι ἀνθοστολισμένο, δὲν ἦταν τίποτα, περὶεργὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Εὐνόητο λοιπὸν πόσο διασκεδαστικοὶ ἦταν οἱ ὥραιοι αὐτοὶ περίπατοι γιὰ τὸ παιδί, πού ὅλα του τὰ παιδικὰ χρόνιά τὰχε περάσει· πλάι στὴ μητέρα του, μέσα στοὺς ἀθλίους καὶ βρωμεροὺς δρομίσκους τῆς φτωχῆς συνοικίας.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐκεῖ πού ἐχάριζε ἔτσι, εἶδε νὰ περνᾷ ὁ Αὐτοκράτωρ.

Τὸν χρόνο ἐκεῖνο, τὸ 1867, ὁ Αὐτοκράτωρ ἦταν ἄρρωστος, κουρασμένος. Τελευταία, σὲ μιὰν ἐπιθεώρησιν, τὸν εἶδαν νὰ χλωμιάξῃ καὶ νὰ λιγοθυμᾷ πάνω στ' ἄλογό του. Ἡ ἀκολουθία του, τρομαγμένη, τὸν γύρισε τότε, σχεδὸν μισοπεθαμένο, σὲ Ἀνάκτορα καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ παρακαλοῦσαν τὸ λαὸ νὰ μὴ φωνάξῃ «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ» γιατί οἱ φωνῆς αὐτῆς ἐτάρασσαν τὸν λιγοθυμισμένον ἡγεμόνα.

Ἄλλοτε πάλι ἔμενε ὥρες ὁλόκληρες ξαπλωμένος σ' ἓναν καναπέ, τοῦ γραφείου, στὸ παλάτι, ἐξαντλημένος, χλωμός, κουρασμένος.

Κι' ὅμως τὴν ἄλλη μέρα ὁ Αὐτοκράτωρ ἔπρεπε νὰ βγάλῃ ταχτικά καὶ νὰ παρουσιάζεται στὸ λαὸ, γιὰ νὰ τὸν καθυσυχάξῃ γιὰ τὴν κατάστασίν του καὶ ν' ἀποθαρρύνῃ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς δημοκρατικῆς ἰδέας, πού ἐργαζόνταν κρυφὰ μὲς στὸ πλῆθος.

Ὁ Ναπολέον Γ' δὲν ἀνῆκε πιά στὸν ἑαυτό του. Ἀνῆκε στὴν ἀστυνομία του, πού τὸν ὑποχρέωνε, τὴν ἐπομένην κάθε δημοκρατικοῦ κινήμα-

τος, νὰ βγαίῃ καὶ νὰ δείχνηται στὸ λαὸ του.

Τότε οἱ ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ ἔτρεχαν νὰ παραταχθοῦν στὸ μέρος πού θὰ περνοῦσε, γιὰ νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς περιέργους. Ὅταν ἔδωκε κανεὶς νὰ ἐρχονται ἓνα σωρὸ ἀστυνομικοὶ μὲ τὸ μπαστούνι στὸ χέρι καὶ τὸ καπέλλο ὡς σ' αὐτιά, μὲ τὰ στριμμένα μουστάκια καὶ τὶς χοντρές μπόττες, ὅταν ἓνα πλῆθος ἀπὸ ὑπαλλήλους, ἐπίπλους αὐλικούς καὶ παλατιανὰς κυρίες, ἔκαναν σειρὰ μπρὸς στὴν παράταξιν τῶν ἀστυνομικῶν, τότε μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ μὲ βεβαιότητα:

—Θὰ περάσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Φρέδος ἄκουσε αὐτὴ τὴ φωνὴν μέσα στὸ πλῆθος. Χώθηκε ἐπιτήδεια μέσα στὸ πλῆθος, ἀνάμεικτα στὴ διπλὴν παράταξιν, καὶ μπόρεσε νὰ ἴδῃ τὴν πομπή. Εἶδε τὸν Ναπολέοντα Γ' στὴν πράσινή του ἄμαξα, μὲ τὰ μάτια σδυσμένα, τὸ πρόσωπο χλωμό, νὰ χαιρετᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ αὐτόματες κινήσεις τὸ πλῆθος, πού ἐπευφημοῦσε τὴ σκιά τοῦ Καίσαρος.

Μέσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ διασκεδαστικά πράγματα, ὁ καιρὸς περνοῦσε.

Τὸ νὰ γυρίξῃ ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ Παρίσι, νὰ βλέπῃ τοὺς ξένους ἡγεμόνες ὅταν ἐπήγαιναν στὴν Ἐκτεστη, νὰ βλέπῃ τὰ στρατεύματα πού ἐγύριζαν ἀπὸ τὸ Μεξικὸ ἢ ἀπὸ τὴν Κίνα, ὅλ' αὐτὰ ἦταν βέβαια πολὺ εὐχάριστα γιὰ τὸ Φρέδο, δὲν τοῦδιναν ὅμως καμμιάν ἐλπίδα ὅτι ὁ καιρὸς πού θὰ ἔκανε τὸ ἀριστούργημα τοῦ ἐπλησίαζε. Τὸ ἀριστούργημα λοιπὸν ἦταν ἡ μόνη σκιά στὴ διασκεδαστικὴ ζωὴ πού περνοῦσε τώρα ὁ Φρέδος.

Κάθε βράδυ, ὅταν ἐγύριζε στὴν «Ἀφθονία», ὁ Φιδὲς τὸν ἐδρίσκε καὶ τὸν ρωτοῦσε:

—Λοιπὸν, μικρέ; Τὰ κατάφερες σήμερα;... ἔκαμες τὸ ἀριστούργημα σου;

—Ὁχι, δάσκαλε, ἀπαντοῦσε τὸ παιδί.

(Ἐπεται συνέχεια) KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΡΕΤΕΣ - ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

Οἱ Ἀρετές πού σοῦδωκεν ἡ Φύσις, μὲ κάθε κόπο κτῆμα νὰ σοῦ μείνουν καὶ ἀκόμα πῶς πολὺ νὰ προσπαθήσῃς, ἀτσάλινες καὶ ἀλύγιστες νὰ γίνουν.

Αὐτὰς μὲς στὴν καρδιά σου σὰν τὶς δέσεις 'ς τὸν ἴσιον δρόμο πάντα θὰ βαδίζῃς· καὶ καθ' ἐλάττωμά σου θὰ μπορέσῃς μ' αὐτῶν τὴν σὺ δρομὴ νὰ μὴ νενίψῃς.

Καθένας - εἰν' ἀπὸ σοφοὺς γραμμένο, - εὐκόλῃ μόνον Ἀρετὲς του χάνει, μὰ καθ' ἐλάττωμά του ριζωμένο μένει βαθειά, καὶ δύσκολα τὸ βγάνει.

CHEF

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΧΟΙΡΟΣ

(Σ νύκτια 116 σελ. 107.)

Αὐτὸ δὲν τὸ λογάριζε, γιατί πρὶν ἀπὸ δὺς λεπτὰ ἦταν γουρουνὶ πού κυλιότανε στὸν κοπρῶνα. Τέλος πάντων ἔφτασε στὴ χώρα. Ἦταν βράδυ καὶ τὰ φχνάρια ἦταν ἀναμμένα.

—Ἐ, τώρα πρέπει νὰ θυμηθῶ πὼς εἶμαι ἄνθρωπος, σκέφτηκε ὁ Μεγάλος-Χοῖρος. Τίναξε τὶς λαπες πούχανε τὰ ροῦχα του καὶ πέρασε ἡ τυχὰ-ἡ τυχὰ τὴ γέφυρα πού πήγαινε στὴν πόλιν τῶν ἀνθρώπων.

3.

Ἄ, πόσο ὁ Μεγάλος-Χοῖρος εὐχαριστιότανε. Ἐξῶ ἔκανε κρύο, μὰ δὴ μέσα στοὺς δρόμους τῶν ἀνθρώπων, ἦτανε καλὰ καὶ ἀπὰ τὰ μαγαζιά ἔδωγαινε λαμπρὸ φῶς. Ὁ Μεγάλος-Χοῖρος πῆγε στὸ πρῶτο μαγαζὶ πού ἀντίκρουσε. Ἦτανε χατάπικο. Πῶ, πῶ, πῶς τρώαζε! Μέσ' στὴ μέση τῆς διτρίνας ἦτανε μιὰ χοριοκεφαλὴ. Τοῦ φανῆκε τοῦ Μεγάλου-Χοίρου πὼς τὴ γινώρισε. Ἦταν σίγουρα ὁ ξάδερφός του, πούτανε μαζί του τὸ καλοκαίρι στὸν ἀγρό. —Πῶ, πῶ! Καὶ μέσα στοὺς μαρμαρένιους τοίχους ἦταν κρεμασμένα γουρουνάκια, γουρουνόπλατες καὶ γουρουνόποδες. Πῶ, πῶ! Ὁ Μεγάλος-Χοῖρος τρώαζε τόσο πολὺ, πού οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του σηκωθήκανε ὀρθὰ καὶ λίγο ἐλείψε νὰ ὀρμήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, στὸ λεπτὸ. Μὰ θυμήθηκε πὼς τώρα δὲν ἦτανε πιά γουρουνὶ ἀλλὰ ἄνθρωπος, καὶ τοῦ ξανάρθε τὸ κέφι καὶ σφυρίζοντας προχώρησε.

Ὁ Μεγάλος-Χοῖρος πείνασε.

—Τώρα θέλω νὰ πάω νὰ φάω τίποτε, σκέφθηκε καὶ μῆκε μέσα. Σ' ἓνα μεγάλο σπῆτι ὅπου μοσχοβολοῦσε ἔκτακτα τὸ φαί καὶ μπαϊνοδύβαιναν οἱ ἄνθρωποι. Ἦτανε ξενοδοχεῖο.

Μὰ τί ἄνθρωποι! Ἐνας κομψὸς κομψὸς κύριος μὲ χωρίστρα στὰ μάλλια τοῦφραξε τὸ δρόμο λέγοντας: Ἐξ' ἀπὸ δῶ! Ἐδῶ δὲ δεχόμαστε ζητιάνους!

Ὁ Μεγάλος-Χοῖρος δρισκότανε πάλι στὸ δρόμο. Πρέπει νὰ πάω πρῶτα νὰ πάρω καλὰ ροῦχα! σκέφθηκε, καὶ πῆγε σ' ἓνα μεγάλο ραφτάδικο.

—Δόστε μου ροῦχα ὡμορφα! εἶπε.

—Ἐχεις χρήματα; εἶπε ὁ ράφτης.

—Ὁχι, εἶπε ὁ Μεγάλος-Χοῖρος.

—Τότε ἔξω! φώναξε ὁ ράφτης. Ἐδῶ δὲ δεχόμαστε ζητιάνους!

Καὶ τὸ ἴδιο ἄκουσε παντοῦ ὁ Μεγάλος-Χοῖρος: Δὲν ἔχεις χρήματα, τότε ἔξω! Ἐδῶ δὲν δεχόμαστε ζητιάνους!

—Καλὰ, σκέφθηκε, ἔννοια σας!

Βρῆκε ἓνα χειραμαξάνι καὶ ἓνα παλιὸ σακκὶ καὶ ὀγῆκε ἀπὸ τὴν πόλιν πάλι, μεσ' στὴ νύκτα, στὴ θύελλα καὶ στὴ βροχή, ὅσο μπορούσε γρηγορότερα. Ἐρῆσε στὸ γουρουνόδρομο

καὶ μῆκε στὴ ληστοφωλιά, πούχαν ὀρῇ τὰ γουρουνία, καὶ γέμισε καὶ τὸ χειραμαξάνι καὶ τὸ σακκὶ μ' ἀστραπτέρωνοις. Ἐκεῖ πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ γουρουνόστασι, πρόβαλε μιὰ μεγάλη γουρουνόκεφαλὴ καὶ τοῦ φώναξε: —Θὰ θυμηθῇς βέβαια τὰ παιδιὰ μου!

—Ὁ, ναί, εἶπε ὁ Μεγάλος-Χοῖρος. Δὲ συλλογίζομαι τίποτ' ἄλλο! Καὶ γύρισε διασπῆς στὴν πόλιν μ' ὅλα του τὰ χρήματα.

Καὶ τώρα γύρισε τὸ φύλλο. Τώρα ὁ Μεγάλος-Χοῖρος εἶχε καὶ χρήματα, τώρα μπορούσε νὰ πάρῃ ὅτι ἤθελε μ' ἓνα νεῦμα μόνο. Ὁ Μεγάλος-Χοῖρος πήρε ροῦχα καὶ κολλάρια καὶ μπιχλιμπιδία. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ὑπερετοῦσαν εὐχαρίστως καὶ στὰ μαγαζιά καὶ στὰ ξενοδοχεῖα. Εἶχε φαί καὶ πιστὸ καὶ μιὰ ὥραία κάμαρα στὸ ξενοδοχεῖο μὲ ἡλεκτρικὸ φῶς, μὲ κρύο καὶ ζεστὸ νερό, καὶ τ' ὠραιότερο μεταξωτὸ κρεβάτι. Καὶ τ' ἄλλο πρῶτ' ἦρθε ὁ ἴδιος ὁ κομψὸς κομψὸς κύριος μὲ τὴ χωρίστρα καὶ τοῦφερε τὴν πρωινὴν ἐφημερίδα σὲ ἀσημένιο δίσκο.

—Τρώγεις; αὐτὸ δῶ; εἶπε ὁ Μεγάλος-Χοῖρος, μυρίζοντας τὴν ἐφημερίδα γιατί δὲν εἶχε ξαναεἶδῃ τέτοιο πρᾶμα.

Τότε γελᾶσανε καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ κομψὸς κύριος μὲ τὴ χωρίστρα διηγόταν σ' ὅλους στὸ ξενοδοχεῖο καὶ σ' ὅποιον γενικὰ συναντοῦσε, ὅτι ἓνας τόσο ἀστείος ἄνθρωπος εἶχε ἔρθει στὸ ξενοδοχεῖο τὴ νύκτα. Θάτανε πολὺ ἔξυπνος καὶ εὐγενής, θάτανε ἡ καθηγητὴς ἡθουργός· καὶ σὲ λίγο δὲ μιλοῦσε ὅλη ἡ πόλιν γιὰ ἄλλο παρὰ γιὰ τὸν ἀστείον ὁπουργό, πούχε ἔρθει στὴν πόλιν καὶ γιὰ τὰ τόσα του χρήματα. Κι' ὁ Μεγάλος-Χοῖρος, ἦταν πλαγιασμένος στὸ κρεβάτι μὲ τὰ μεταξωτὰ καὶ καμάρωνε. Τοῦφερναν τὸ φαί του σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα στὸ κρεβάτι καὶ ἔτρωγε καὶ γέμιζε τὴν κοιλία του. Αὐτὸ ἄξιζε δὲν ἦτανε σὰν τὸ σπῆτι στὸν κοπρῶνα, νὰ τὸν κεντάνε οἱ μύγες καὶ οἱ σφήκες.

4. Τώρα ἦρθε διὰ διασκεδαστικὲς μέρες γιὰ τὸν Μεγάλου-Χοῖρο. Ἐκανε ἓνα μεγάλο συμπόσιο στοὺς πῆδ εὐγενεῖς τῆς πόλης καὶ σ' αὐτοὺς πού ξέρανε καλύτερα νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουνε. Τοὺς εἶχε τόσο κρασί καὶ φαί πού πολλοὶ κυλιστήκανε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ οἱ ἄλλοι βαστοῦσαν τὴν κοιλία τους καὶ ἔλεγαν πὼς δὲν μπορούσαν νὰ φᾶνε τίποτ' ἄλλο.

Μόνον ὁ Μεγάλος-Χοῖρος δὲν εἶχε χορτάσει ἀκόμη. Ναί, αὐτὸς μασουλοῦσε καὶ μπουκονόταν καὶ ἔτρωγε, τόσο, πού ὅλοι τὸν κοιτάζανε ἐκπληκτικοί. Μετὰφρασις ἀπὸ τὸ Ἀντικὸ. (Ἀκολουθεῖ)

ΦΟΥΔΑ Ν. ΧΑΤΣΙΔΑΚΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΠΟΡΑΔΙΚΑ

Στο φίλο μου Β. Κερχούλα.

Βιβλίο, σύντροφε πιστέ
τ' ανθρώπου των γραμμάτων,
πώς την εικόνα ζωγραφίζεις
των αυτών πραγμάτων!
Πώς στην ψυχή μου τη χαρά
φέρνεις γλυκά κι' αγάλη
σαν σε διαβάσω στοργικά
στο δάσος, στο άκρο γιάλι!

II

Και γράφεις, γράφεις, ποιητή,
τραγουδία στο χαρτί σου
και το καθένα από αυτά
κλεί μέσα την ψυχή σου.
Και γράφεις, γράφεις, άσπρη,
τη δόξα κυνηγώντας
μα στην άριστεία ο δυνάτος,
το έργο σου μη νοώντας.

III

(Τόγραφα το καινούριου στη Γαλλία.)

Σάν τί, άγέρι βορινό,
μού φέρνεις στην πνοή σου;
Και τί σημαίνει "Ελληνικό
κλει; μέσα στην όρμη σου;
Μου φέρνεις φίλημα θερμό
άπ' τους γονιούς μου ώραιό,
ή σκόνη θεία "Ελληνική
άπό ναών άρχαίω;

ΦΑΝΑΡΙΩΤΗΣ

ΔΥΟ ΔΙΑΜΑΧΟΜΕΝΟΙ

Άφου όλη την ήμέρα τη; πα-
ραμονής ό Μήτσος κι' ό Κωστας
γύρισαν την πόλη και δεν άφησαν
πόρτα που να μη μπουνί να να
φανάξουν το στερεότυπο «Νι τα
πούμε;» τώρα που σκοτεινιάζει,
τροβήξαν για τη γειτονιά τους.
"Αλλά προτού να φθάσουν, στα-
μάτησαν σ' ένα πεζούλι για να
κάνουν, σά σύντροφοι, τη μοιρα-
σιά. Κι' άφου άφησαν τα τρι-
γωνά τους, που κάνανε τόση
δουλειά όπ' το πρωί, άδειασαν
τις τσέπες τους κι' άρχισαν να
μετρούν.

—Πέντε και πέντε δέκα, και
δέκα είκοσι, και πέντε...

Μά το ήτυο αυτό μέτρομα δεν
βάσταζε πολύ, γιατί οι συνέται-
ροι, φαίνεται, δεν είχαν και τόση
έμπιστοσύνη ό ένας στον άλλο.

—Ρε Κώστα, έγω είδα στο σπι-
τι έκείνο με την πράσινη πόρτα,
που σου δώκανε φράγκο.

—"Οχι, ρέ, ήταν πενήνταράκι.

—"Οχι, έγω τό είδα.

—Ναι σου λέω, θα σε χοροί
δέψω!

—Για να σε ψάξω, ρέ...

—Δεν είμαι κλέφτης.

—Είσαι!

Και σε λίγο οι δυο συνέταιροι
βρόδηναν στα χέρια. Γροθιές
όπό δώ, κλωτσιές από καί.

—Κλέφτη!

—Εσύ είσαι!

Μά έφαφν, από μια γωνιά, πη-
δαί ένας μόρτης, άράζει στα
λεπτά πρόφτασε και το σκάζει.

Για μια στιγμή οι δύο παλαι-
στές έμειναν με τό στόμα άνοι-

χτό, ύστερα όμως έβησαν τις
φωτές:

—Κλέφτης!... Κλέφτης!...

—Βέ σεις, κορόιδα, τί φωνά-
ζετ; έξω από δώ, μη σάς...

"Ηταν ή φωνή του χοροφύλακα,
που χωρίς να πάη εξέγηση,
έγραψε εις φυγή τους δυο μι-
κρού. που τους νόμισε για ταρ-
ξίες. Έτσι την έπαθαν για να μα-
λώσουν.

ΦΑΡΙΣΑΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Ο ΜΥΛΟΣ

Μέσα στη σιωπή τη; νύκτας,
που δεν τη διέκοπτε ουδέ το ψι-
θύρισμα που κάνουν τα φύλλα ό-
ταν περνά άνάμυσά τους τάξι, έ-
βλεπε το μύλο που φαινόταν
σαν ένα πελώριο σκιάχτρο. Οι
φτερούγες του ήταν ακίνητες και
βουβές, λες και περιμέναν νάκού-
σουν το πιο σιγανό άεράκι για να
γυρίσουν, να τραβήξουν νεό.

Και νά, σε λίγο άρχισε να φυσά
ελαφρό άεράκι, μά τόσο ελαφρό,
που οι φτερούγες άκόμα έξακο-
λουθούσαν να στέκονται ακίνητες
λες και το ψιθύρισμα των φύλ-
λων, που είχε άρχισέ τώρ, δεν τις
άρινε γάκούσουν τό ελαφρό άε-
ράκι, που δεν είχε δύναμη να τις
γυρίση. Που και που μόνο γύρι-
ζαν, μά πολύ λίγο, κι' έπειτα ξα-
ναρχόνταν στην πρώτη τους θέση,
κάνοντας ένα τριζύμο μελαγχολικό.

"Αλλά πιο ύστερα που τριζύζε
ξαφνικά τάξι, δυνατά, σά να
πήραν είδησι κι' οι φτερούγες,
άρχισαν να γυρίζουν κανονικά, μά
τόσο σιγά που έλεγε, πως θα στα-
ματήσουν.

Κι' νά, άφου γύρισαν κάμποσο,
ξαφνικά στάθηκαν άπότομα. Και
τό ψιθύρισμα των φύλλων είχε
σταματήσει και μέσα στη σιωπή
λή νύχτα έβλεπε πάλι τό μύλο
σά σκιάχτρο, με τέ; φτερούγες του
ακίνητες, βουβές.

ΝΙΑΓΑΡΑΣ

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Εκίνησα για τό γραφείο τη;
Διάπλωσης. — Μπροστά άπ' την
πόρτα, οίχτηκε πάνω μου ένα κο-
πάδι: ήταν οί κατοίκος του «Αί-
γοβοσκού». "Ότιν με κόπο γλύ-
τωσ' άπ' αυτές και μπήκα μέσα,
είδα μια μεγάλη κοτσίδα: ήταν
του «Κινεζόπουλου». "Ανεβαίνον-
τας τη σκάλα, βράχικα άπ' τό
«Κύμα».

"Α, έέχασα! πηγαίνοντας είχα
συναντήσει τό «Εγγλέτικο ψιλι-
δάκι» (ό νόμα και πρῶμα!), που ή
γλωσσίσσα του έκκοβε κι' έραβε
και τελειωμό δεν είχε. Στό γρα-
φείο είδα την «Παλιόροια», και
περιμένα να φανή και καμμιά
«Αμπώτιδα».

Μπῶ, καλῶς τό «Συναχόμενο
Ποντικό», κάτος να σου δώσω
ένα ξεστό να πιχ; για να έξου-
ναχώθῃ. Πῶ, πῶ, τρέχα κούψω
γιατί έρχεται ή «Γαλή της Άγκύ-
ρας» και θα σε κάνει μια μπου-

κιά. Νι μέσ' στη μέση του χει-
μῶνα κι' ένας «Τζιτζικας». "Απ' τ'
άνουχτό παραθύρο μπήκαν με-
ρικά «Σκόρπια Φύλλα» δεν έξρω
όμως από τί δέντρο.

Με μεγαλοπρεπές βήμα μπαί-
νουν μέσα κι' ε'α σωρό «Ιππό-
τες», ό «Περωτός», ό «Ευγενής»
κλπ. και παραπίσω έρχεται ένας
λαχανιασμένος: είναι ό «Ιπότης»
της Σελήης; Άλγος λίγο γιατί
είχε μακρινό ταξίδι, βλέπετε; να
κάνη για να μάς έπισκεφθῇ.

Κατεβαίνοντας τη σκάλα, συναν-
τώ τό «Πεταχτό Νυτάκι», άξιος
ναύτης, (τέλειος στην κοπηλασία,
μά ε'ια που δεν έ;ει κολύμπι)
χάρης πολύ πούδς και στην ξηρά
ένα:

ΕΛΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙ

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

Για μια άνάμνηση γλυκειά,
άπ' την καρδιά βγαλμένη,
με της άγάπης τά θερμά
τα άκαρ-α ποτισμένη,
γράφω μια φράση μόνη,
φίλη, μη με λησμονεί!

Και όταν στους στίχους μου έδῶ
με πόνο κλωνισμένη,
άπ' της καρδιάς σου τό βωμό
κάποια στιγμή διαβαίνη
ή άνάμνησή μου μόνη,
φίλη, μη με λησμονεί!

ΙΣΟΛΑΤΡΙΣ

ΑΠ' ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΛΑΘΟΣ

"Ο διάσημος μυθιστοριογράφος
"Αλέξανδρος Δουμάς; έκανε κάποτε
ταξίδι στην Έβρετία. Ένα πρωί,
έφυγε μόνος άπ' τό ξενοδοχείο
για να κάνη την άνάμνηση ενός
μικρού όρους, αλλά δεν γνώριζε τό
δρόμο κι' αποπλανήθηκε.

"Η ώρα του προγεύματος είχε
σημανεί προ πολλού, κι' ό Δουμάς
ανάζητους κανένα μικρό παιδο-
χείρι ή καμιά καλύβη όπου θα
εύρισσε τίποτα να φάη.

Τέλος, ύστερ' από ώρες, φτάνει
μπροστά σ' ένα μικρό σπιτάκι,
όπου μπαίνει και ζητεί να φάη.

"Η αν όμως στη Γερμανική
Έβρετία, ό Δουμάς δεν μπορού-
σε νι έκφρασθῇ γερμανικά, ό ξε-
νοδόχος άγνούσε τη Γαλλική και
τά ποάματα ήταν λίγο στενόχω-
ρα. "Ο Δουμάς έζήτησε ένα μι-
φρέκι: ό ξενοδόχος κατάλαβε άπό
αυτή την έπιτυχία παίρνει θάρ-
ρος και παραγγέλλει κι' ένα πιάτο
μανιτόρια: αλλά ό ξενοδόχος δεν
έννοούσε και σκενότανε μπροστά-
του, περιμένοντας καμμιά εξήγη-
ση.

"Ο μυθιστοριογράφος δεν έ-
γνώριζε πως να τό δόση να κα-
ταλάβῃ. "Αξαφνα του έρχεται ή
ιδέα, παίρνει τό μολύβι του και
σχεδιάζει σ' ένα κομμάτι χαρτί
ένα είδος μανιταριού. Πῶς εί-
νε γίνεται τό σχέδιομα δεν ξερω, α-
λλά σε λίγα λεπτά ό ξενοδόχος γύ-
ρισε φέροντας... μά ό παρῆλλα !!!
(Έκ του Γαλλικού.)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΜΠΤΩΣΗ

Γυρίζαμε άπ' τό σχολείο, ό
άπόγεμα, κάποιος συμμιθη-
μου κι' έγώ. Φυσικά συνομιλού-
σαμε για τά σχολικά της ήμέρας
έκείνης: «Είδες τά κινήματα το
Α. σαν έλεγες μάθημα;». "Αυ' το
κείνα τά τελειώτα του άααα σ' έ-
ξεχνούσε άξαφνα τη συνέχεια:

Αυτός πάλι ό Β όλο πετιέτο
χωρίς να τον ρωτῶνε και κάν-
τον καθηγνή νι τσαχό, εταί!...

Τέτοια λέγαμε γιι τους συμμι-
θητάς μας. "Εταίτα ήρθε κι' έ-
σευα να σχολιάσουμε τ'ις κα-
θηγητάς: «"Ο φυσικός ά' τσε!...
τά παίρ'ει σράο α τ'ι φύλλα
άρτε ίσαμε τη διάθλωση το
φωτός. Δηλαδή ό τ'ω φύλλα...»
μαθημτικός με τά τέσσερα πα-
θήματα που υῶ; έβλεπε πάλι
θά μάς κάνῃ να νυχτερέψουμε
τίς ένδεκα...

Σ' αυτόν ή συζήτηση παρατε-
νεται άρκετά, όταν άξαφνα ό
κούμε άριστέρα μας κάτι δυνα-
φταρινόματα. Γυρίζουμε ευθύ
και βλέπουμε... τον καθηγητή
για τον όποιον άκριβῶς τώρ
λούσαμε, να φταρνίζεται άκόμα
άψου...σασχ!...

"Ο φίλος μου, μόλις κριτῶ-
τας τά γέλια, μου λέει τότε
γανά: «Βλέπεις, αλήθεια, πό-
κάποια ή σύμπτωση δικαιώ-
και σηορίζει τις λαϊκές προλή-
ψεις;...»

ΙΩΝΙΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

ΣΗΜ. Θα ξέρετε βέβαια, ότι
φταρνίζεται κανείς, του λένε: «Κα-
ποιος σε θυμήθηκε και μιλῶ
για σένα».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο Δίσκαλος: —Κλίνε μου
παράθυρο, Γιώργο!

"Ο Γιώργος: —Μά κλειστό είναι
δασκαλε!

"Εστάλη από τό "Εγγλέτικο Ψαλλί-
δο...

—Σταύρο, στο σχολείο να εί-
σας φρονίμος, γιατί άλλοιῶ; ή δασκ-
λα θι' σε διώξῃ.

—Μά κι' έγώ αυτό πςι τένω!

"Εστάλη από του Κλώνου "Ελα-
τό...

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1899)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν άκόμη μόνον οι έ-
πτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, και 20ος. Έκαστος τόμο
δραχ. 6, ταχυδρομικός δὲ άπ' ο-
στελλόμενος δραχ. 6,30 διά
"Εσωτερικόν και δραχ. 7,20 διά
τό "Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1891 — 1921)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 28 εν όλῳ. Έκαστος, τόμο
άσφαρος δρ. 20 και ραμμένος δρ.
22. Ταχυδρομικά τέλη έκαστου
τόμου προσθετέα εις τας άνω τι-
μάς: Διά τό "Εσωτερικόν λεπτά
50 άσφαρος και δρ. 1,50 ό ραμ-
μένος, διά δὲ τό "Εξωτερικόν δρ.
3.—είτε άσφαρος είτε ραμμένος.

Τό πρώτιστον καθήκον του κα-
λού συνδρομητού είναι ή έγ-
κερος άνανέωσις της συνδρο-
μης του.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Αθήνα, 38 όδός Ερμιόπου
την 6 Μαρτίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν άπαντῶ εις
τοιαύτας πού τας λύνει ό "Οδηγός του
συνδρομητού. Δὲν δίδω διευθύνσεις
αὐτῶν άφ' αὐτῶν ψευδώνυμων συνδρο-
μητῶν. Δὲν άπαντῶ έκτενῶς παρῶ
δὲν άπαντῶ μὴ τῶν έκτενῶν τοῦ χώρου, κα-
τασειρά λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως
μὲς μὲς μὲς καὶ Κυριακῆς, πού κάμνω
"Αλληλογραφία.

ΕΙΣ Ἐν ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα θὰ
προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς Σύν-
ταξιν Πνευματικῶν. Ἀσκήσεων διὰ
τῶν Β' Ἐξαμηνίων τοῦ 1922. Σὰς
παρακαλῶ νὰ ἔχετε ὅπ' ὅσαι σας ὅσα
πνευματικὰ εἴπα προχῆρες στὸ Γεω-
μετρίον. "Όσο γὰ τὸς νέους συνδρο-
μητάς, πού δὲν ξέρουν ἀκόμα τοὺς
πνευματικούς καὶ μὲς στέλλουν ὅλο-
να Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, «πρὸς
σύνταξιν», θὰ ἴδουν εἰς τὸ τέλος
αὐτοὶ πότε καὶ πῶς μποροῦν νὰ
συμμετέλουν.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς πού
γράφουν γὰ τὰ ἀρκετὰ μὴθι-
στορήματα, πρῶτα ἀναφέρουν τὸ
Παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας καὶ
κατόπιν τὴν «Διονυσία» πού «δὲν πᾶει
παρακάτω». Λιγότεροι ἀναφέρουν
κατόπιν τὴν «Διονυσία», κι' ἀκόμα πῶς
ἔχεται μόνον αὐτή. Εἶναι ἐξαιρεσεις.

"Ηλέκτρα π. χ. σήμερα μὲς
ἀπὸ τῆς «Διονυσίας» εἶναι ἀπὸ
καὶ τὰ οἰκονομικὰ μυθιστορή-
ματα πού ἰδιαίτερα μ' ἀρέσουν. Μὲ
τὴν ἐνθουσίασιν... Μά καὶ μένα ἂν
ῶρωτόσατε, θὰ σὰς ἔλεγα ὅτι τὴν
«Διονυσία» προτιμῶ. "Όσο ὁμορφο-
καυστικῶς, περιεργῶ καὶ διασκεδ-
αστικῶς εἶναι τὸ «Παῖδι τῆς Μαύρης
Μάσκας», ἡ «Διονυσία» ὁμως εἶναι
κατεύθυντος εἰς τὸ ἔργο, πῶς φιλο-
σοφικῶς, ἀληθινῶς, ψυχολογικῶς. Κι'
ἔχουν ἀνώτερο γούστο τὴν προ-
τιμῶν, χωρὶς αὐτὸ νὰ τοὺς ἐμποδ-
ίσῃ νὰ διαβάζουν μετὰ τὴν μεγαλῶτερη
ἡ νὰ διαβάζουν μετὰ τὴν «Παῖδι τῆς Μαύρης
Μάσκας». Γι' αὐτὸ σὰς εἶπα ὅτι τὰ
ῶρωτά μου μυθιστορήματα, καὶ τὰ
ῶρωτά μου στὸ εἶδος τοῦ εἶναι ἀπὸ
τὰ καλῶτερα πού ἔχω δημοσιεύσει.

"Η θέση σου, Βασίλει, Ἀθάμα.
ἂν εἶναι βέβαια ἡ πῶς εὐχάριστη τοῦ
ῶρου κι' ἡ ἀρρωστία εἶναι πάντα
κακὴ κι' ἡ ὑγία μέγα αγαθόν. Σ'
αὐτὸ δὲ, μπορῶ νὰ σε γελῶω καὶ
ῶρω εὐχόμεναι μετὰ τὴν καρδίᾳ μου νὰ
ῶρω γρήγορα νὰ κρεβάτι πού τὸ
ῶρω τόσον καιρὸ. Εἰσαι ὁμως γελ-
ῶω νὰ νομίζῃς ὅτι δόσι τραγουδοῦν
καὶ διασκεδάζουν, εἶναι ὅλοι εὐτυχι-
στοί, πού «δὲν χαίρονται ἀληθινῶς. Εἰ-
ς τὸν κόσμον καὶ δι' τυχῆς πῶς με-
τὰ τὴν ἀρρωστία. Κι' οἱ
ῶρωτῶτες δὲν εἶναι κατὰ βῆθος
ματαιώτες. Ἀλλὰ μὴπως
ῶρω, ἂν καὶ ἀρρωστος, δὲν μπο-
ρῶ νὰ χαίρῃ, καὶ νὰ τραγουδῇ
ῶρω; Φτάνει νὰ διώξῃς αὐτὲς τίς
ῶρω πού σε κάνουν τόσο μελαγχ-
ῶω καὶ νὰ πᾶρῃς ἄλλες πού θὰ σ'
ῶρω εὐθύμῳ. Ἡ ψυχὴ, μετὰ τὴν
ῶρω, νικᾷ τὸ σῶμα. Πόσους ἀρ-
ρωστους δὲν εἶδα εὐθύμους, χαρού-
ῶω.

μενους αἰσιόδοτους, καὶ παῖδια καὶ
ῶρωτῶτες. Πρέπει νὰ συμμορφώ-
νεται κανεὶς πάντα μετὰ τὴν περιστά-
ση. νὰ τὸ παίρνῃ ἀπόφαση, νὰ κίμῃ
ὁποῖον καὶ νὰ μὴ ἀφίγη ποτὲ νὰ
τοῦ φευγῇ ἡ ἐλπίδα κι' ἡ χαρὰ.

Μία παράξενη ἐρώτησις μὲς κάνει
ὁ Κωνσταντῖνος: "Επειδὴ ἔχει κι'
ἄλλο ψευδώνυμο, δύο τὸ ὄνομα, μπο-
ρεῖ ν' ἀπαντήσῃ δύο φορές στὸν ἴδιον
Διαγωνισμὸ; νὰ λάβῃ δηλαδὴ μέρος
χωριστὰ καὶ μετὰ τὸ ἑνα ψευδώνυμο
καὶ μετὰ τὸ ἄλλο; ἢ ἂν ζητήσω π. χ.
15—20 Ἀσκήσεις γιὰ τὸν προσεχῆ
Διαγωνισμὸ, μὲρ αὐτὸς, δυνάμει
τῶν δύο τῶν ψευδώνυμων, νὰ σταλῇ
διπλῆς, 30—40; Μά ἔχει! Κι' ἐ-
πειδὴ πολλοὶ ἔχουν ἀπὸ δύο καὶ τρία
ψευδώνυμα, ἂς τὸ μάθουν ὅλοι. "Όσα
ψευδώνυμα ἔχῃ κανεὶς, μόνον ἀπὸ μίαν
φορὰ μπορεῖ νὰ λαβαῖν μέρος στὸν
κάθε Διαγωνισμὸ, μετὰ ὅποιον ἀπὸ τὰ
ψευδώνυμα τοῦ προτιμᾷ. Αὐτὸ εἶναι
τὸ μόνον τὸ δικαίωμα στὸν ἑνα Δια-
γωνισμὸ νὰ λαβαῖν μέρος μετὰ τὸ ἑνα
ψευδώνυμο καὶ στὸν ἄλλο, ἂν θέλῃ,
μετὰ τὸ ἄλλο. Καὶ γενικά, γιὰ κάθε
περίστασι, Ἀλληλογραφία, Μ. Μυ-
στικά, Μ. Ἀγγελίαι, Σελίδα Σ. Σ.

κτλ. νὰ μεταχειρίζεται ὅποιον θέλῃ.

Απὸ τὸ κρεβάτι μὲς γράφει σή-
μερα κι' ἡ Τιτάνα. Μὲς λέει: μάλι-
στα πῶς θὰ μείνῃ πολὺ, ἐνθ' ὧς
ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι θὰ μείνῃ λίγο. Ἀλλ'
ἂν καὶ στὸ κρεβάτι, πόσα ὥρατα
πράγματα μὲς γράφει! Ἀντιγράφω
μόνον αὐτὸ: «Νὰ πῆς στὸ Θαλασ-
σοποδὶ ὅτι καὶ μένα ἡ κοῦζινα δὲν
μ' ἀρέσει, ἀλλὰ μᾶρσοι νὰ ράθω τὰ
φουστάνια μου—καὶ μόνον τὰ φουστά-
νια μου—γιατὶ ἐνθουσιάζομαι νὰ τὰ
βλέπω ἀπάνω μου ὥρατα καὶ γιατί
δταν μὲς πῶνι ὥρατα τὸ φουστάνι σου,
ποῖός σου τὸ ῶρωτῶ;» ἀπαντῶ μετὰ
περηφάνια «ἔγω!» Αἰσθάνομαι δη-
λαδὴ τὴν ἰδίαν χαρὰ πού αἰσθάνεται
κι' ἑνας συγγενεὸς ὅταν ἀκούῃ ῶ-
παίνους γιὰ τὸ ἔργο τοῦ κι' ἑνας γρ-
γράφος γιὰ τὸν πῆνακά του. Πολὺ
καλὰ!

Παρατηρῶ ὅτι αὐτὸ τὸν καιρὸ
ἑνα σωρὸ μὲς παραγγέλλουν βιβλία
πὺ θὰ πῇ ὅτι ἡ φιλομουσία καὶ ἡ
φιλοαναγνωσία αἰσάνουν. Κάθε μέρα
στέλνω τόμους μου, βιβλία τῆς
Βιβλιοθήκης μου, θιάτρα, Λέουρες
κι' Ἀφροδίτες τοῦ Σεινοπούλου,
Στροφῆς τοῦ Ἀγρᾶ, Διηγήματα
Μαρκέτου (τῆς Ε. Α. πού τῶρ
μετέτ' γιὰ διπλωματικῆς ἐς τῆς
καὶ γι' αὐτὸ δὲν φαίνεται) κτλ. Ἐ-
πίσης καὶ «Ποιητικὴ Τέχνη» τοῦ
Ορατίου, κατὰ μετάφρασιν τῆς Γιά-
ννου, πού εἶπα παρῶ, ἀρκε-
τοῖ μὲς παρήγγειλαν τελευταῖα. Μπᾶ-
βό! Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστο.

Πᾶσι οἱ καιροὶ πού τὸ βιβλίον δὲν
εἶχε ῶδευση στὴν Ἐλλάδα...

Εἶναι ἀλήθεια, Δορυλαῖα, ὅτι κά-
νεις μερικὰς ἀνορθογραφίας καὶ γιὰ
τὸ γραφικὸν σου χαρακτήρα ὁ μπα-
πᾶ; ἔχει δικίον. Ἀλλὰ εἶσαι μικρὴ
αἰδήμι, ῶρωτῶς ἐλλείψεις σου, ῶρω
ῶρω, καὶ ὅτι τὴν διορθώσεις Πῶς;
δέκα φορές ἐδί' ῶρω τὸν Ὀδηγὸν
καὶ δὲν εἶδες ὅτι Ἀσκήσεις στέλλον-
ται μόνον δ' αν προκηρύσσεται Δια-
γωνισμός; Κρίψε λοιπὸν τὴν ὀρεξί-
σου. Αὐτὲς πού ῶρω, θὰ τις γράψῃς
σ' ἑνα τετραδίον ὅ σ' εἰ μά κόλλα
χαρτί, μόνον ἀ λῶρω γράφονται
σ' χαρτί ἰδιαίτερον τοῦ Διαγωνισμοῦ

τῶν Ἀύσεων, —καὶ θὰ μὲς τις σταί-
λῃς δταν ἴδῃς τὴν προκήρυξιν.

"Εγεις δικίον, Νέστωρ, καθ' ὅστε-
ροῦνται κάμποσοι Διαγωνισμοὶ Ἀύ-
σεων, ἀλλὰ γρήγορα θὰ δημοσιευ-
θοῦν καὶ αὐτῶν τ' Ἀποτελέσματα.

Απὸ τὰ κομμάτια πού μὲς ῶρω-
λες πῶρον δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νι δη-
μοσιευθῇ κανένα, γιατί μόνον ἀπὸ τὰ
φεινὰ κληρώω. Ἀν ἦταν ὁμως
κανένα καλὸ, μπορεῖς νὰ μὲς τὸ ῶ-
ναστέ; ῶρω καὶ... πᾶσι: στὴν τύχη.

ῶρωτῶς ἐπιστολὰς μὲς ῶρωτῶν
αὐτὴν τὴν ῶρωτῶτα καὶ εἰ ῶρωτῶς:
"Αστροπελίκι, Σανθὸ Ποιητικὸ-
πουλο. Ἀλλε, Ἀνδρῶτος Σπαθά-
ρης. Χουσαυγί, Νυχτοπούλι, Γα-
λανόλευκο, Ἀλασταυγί Καμῆνια,
Τοιανταφυλλῖνα, Τοιγγάνα, Αἰο-
λικὴ Ἀῖρα, Ροδόχρους Ἥως, Κά-
των, ῶρωτῶ Ρόδος (πὺ τῆς ἐνερ-
ῶρω εἰς τὸ ἴσον φύλλον), Λεοβία Ἀ-
ηδῶν,

για να ιδώ τώρα, θα κάμης άλλον ένα χρέον να με ξαναγράψης;) **Αμυδράν Λάμψιν** (οὐτε πού νικοκύρως τίποτε· ἀπλῶς ἕνα γράμμα βιαστικό· πού νά φαντασθῇ πῶς ἦταν τὸ σέ διό και μού τὸ ἐστειλες κατὰ λαθος ἀντὶ τοῦ καλοῦ! γιὰ τὴ νικοκύρως-σύνη θά τὰ πῶμε στὸ προσεχές.) **Αφρομένο Κῆμα** (τὸ ἀνοικιότικο γραμματικό σου μοσχοβολοῦσε καὶ τί καθαρό, τί ταπεινό, με τὸ νομῶ σου καὶ τὸ ψευδώνυμο στὴν ἀρχή, ἀπὸ πάνω, καθὼς εἶπαμε) **Δορὸ Συννεφάκι** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ βέβαια ἡ ἐγγύη τοῦ Χ Κ θά εἶναι ξεσπᾶσμα δικό σου.) **Ποσιπύγκον** (τὸ ψευδώνυμο σου ἐνεκρίθη στὸ 11ον) **Φαέθοντα** (ἀδικος ὁ κόπος γιὰτὶ σὲ τέτοια γλῶσσα δὲν δημοσιεύω μεταφράσεις οὔτε στὴ Σελίδα νά γράφης ἀπλᾶ, ὅπως γράφω κι ἐγώ) **Γ. Ι. Λ.β.** (ἀπαιτεῖται πρὶν τα-πρῶτα νὰ διαβάσῃς τὸν **Ὀδηγὸ** καὶ θά ἴδῃς ἐκεῖ ὅλους τοὺς ὅρους· δὲν ἔχεις τὰ τρία πρῶτα φύλλα) **Πηγαμένο Χορνασιόν** (ἔχει καλῶς· αὐτὸ σου ἐπέκεινα) **Ανιχνεύτην** (ἐλήφθησαν) **Ἑλληνα** (ἐστάλησαν τὴν 21 Φεβρουαρίου ἐπὶ συστάσει) **Αντίπην Σ. Μιχ.** (ἔστειλα ἐκ δε τέρου) **Διξασμένο Σαραντάπορο** (ἡ ἀποστολὴ καὶ ψηφιδελτίου συνοδεύεται μὲ δεκάλεπτο γραμματισμό) **Μεγάλην Ἑλλάδα** (στὸ ἐρχόμενο θά τὰ δημοσιεύω ὅλ' αὐτὰ πού μοι γράφεις) **Ποιὶ τῆς Καταγίδος** (χαίρω πάρα πολὺ) **Δικέφαλον Ἀετίν** (ἰνεῖσθαι εἰς τὸ 8ον) **Πέπλον τῆς Νυκτὸς** (ἔλαβα εὐχαριστῶ φύλλα προηγ. ἐτῶν τῆς Β' περιόδου ἵπταρον) **Ροδοδάκτυλιν Αἰγούλαν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπᾶσμα· στὴ φιλί σου εἰναι ν' ἀπαντήσῃς στὴ γλῶσσα πού γράφεις καὶ νά τῆς πῆς γιὰ ποιοὺς λόγους τὴν προτιμᾷς· μπορεῖ καὶ νά τὴν μεταπίσῃς) **Αφελὶ Κυπριοπούλιν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ πέντε νέα ξεσπᾶσμα) **Χαμόγελο τῆς Εὐτυχίας** (νὰ πῶ ὅτι σου πέρασε ὁριστικῶς ἡ ἀρρώστια τῆς τρυπιδίας;) **Βαροῦδα** (τὴν ἔστειλα) **Ἀγοροκόριτσο** (ἔλαβα, τοῦ ἐνέργησα, ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ βιαστικῶς κι' ἐγώ, ἀμέ; πότε θά μοι γράψῃς ἕνα γράμμα με τὴν ἡτυχή σου;) **Ἑλλήν Κο.** (ναὶ καὶ ἐγώ) **Μαιτεῖον τῶν Δελφῶν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις) **Αἰθροῖον Οὐρανόν** (εὐχαρίστως ἔλαβα, ὅτι εἰσαι ἀπὸ τὴν Πετρομαγούλιν τῆς Λεβαδείας, τὸν ἀρχαῖον Ὀρχομενόν, τὴν πατρίδα τοῦ Ἀθάμαντος, τοῦ Φοῖβου καὶ τῆς Ἑλλάδος· ἀν δὲν ἦλθε ὡς τό-ρα τὸ φύλλο ἐκεῖνον, θά ἐλάθῃ καὶ γράψῃς μοι νὰ σοῦ ξαναστεῖλω.) **Ζακυνθινόν** (περαστικά) **Κουφὸ Σχολεῖο** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἡ «Ποιητικὴ Τέχνη» τμητὸς 5 δρ. γιὰ τὰ φύλλα πού με ρωτᾷς δὲν ξέρω.) **Τρελλὴν Μοσσαν** (χαίρω πολὺ καὶ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοι γράφεις ἀλλὰ τὸ ποιῆμα αὐτὸ εἶναι δικό σου, τὸ ξέρω καλῶς· γιὰτὶ ἐγὼ τὸ διόβησα κι' ἀλλοῦ γράψῃς μοι, σὲ παρακαλῶ, τί συμβαίνει;) **Κ. Α. Γούλιν** (διόβησε τὸν Ὀδηγόν τοῦ Συδραχίου) **Ἀνεμόνην** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γλωσσικήν καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ ἰδιόγ' ἔργα μου συχνά) **Ὀρμιον Κόρινθον** (ἀντιβίβει, γιὰτὶ ὁ τόπος δὲν εἶναι καταλλήλος γιὰ αἰτήσεως) **Νικ. Γ. Βαλαώαν** (μὰ γιὰτὶ νὰ δι-

στάξῃς; δὲν ὑπάρχει λόγος) **Ντολο-ρὲς** (ἐλήφθησαν) **Ἀφρομένο** (τὰ καλὰ σου λόγια με συγκίνησαν· ἔστειλα τὸ ψευδώνυμο δικό σου.) **Παταχὸ Παρῶν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις ἔστειλα) **Πυροβολικά** (χαίρω πού εἰνεες καλὰ καὶ πού σου πέρασε καὶ ἡ τεμπελιά με τὴ συνταγὴ τῆς **Βεατρίκης**) **Διαβολόπαιδο** (ἡ ἀγγελία σου στοιχίζει 40, αἱ πέντε προτάσεις 1,15, τὸ ὅλον δρ. 7,55) **Μακεδονικόν Ἰδεῶδος**, **Μικρὸν Ζακυνθινόν**, **Οὐρανόν** **Υμνον**, **Μικρασίαν** κτλ. κτλ. **Πέτρον Πετρίδην**, **Γέρω-Δημόν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) **Ἰωνικὸν Οὐρανόν**, **Νίκον Δημόν**, **Πολόν**, **Ἑρτὰ Πλαγία** (ἔστειλα.) **Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 2000ῦ Διαγωνι-μοῦ Ἀύσων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Μαΐου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν θά ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

207. Δεξιόγραφος.

Τὸ πρῶτο, λύτα, εἶναι γλυκό,
Τὸ δευτέρου μου εἶναι λευκό,
Κι' αὐτὴ μόνάκα ἡ δυάδα
Πολύχνη κάνει στὴν Ἑλλάδα.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρου τῆς Εὐτυχίας

208. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτο νότα μουσική,
Τὸ δευτέρου μου ἐπίσημη,
Τάλλο ὅπου σκότος κατοικεῖ
Μὴν πᾶς νὰ τὸ ζητήσῃς
Κι' αὐτὰ τὰ τρία μόνον
Ἀπλῶς ἀνσυνέσπης,
Στὲν Ἀλὴ κολασμένον
Εὐθὺς θά φανερωθῇ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεοβέρου

209. Μεταγραμματισμός.

Μιάς βασιλίσσας ἀρχαίας
Ἀν' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Ἐπ' ἀπὸ τὰ κόκκαλά σου
Γυμνωμένο ξεπροβᾷλλει.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰθροῖου Οὐρανοῦ

210. Αἵνημα.

Μὲ ὀνομάζουμε μεγάλο,
Μὰ τελευτῶ μ' ἔχουν βάλει·
Ἐγὼ ὅμως πάντα θά προβάλλω
Σὲ καθὲ ὥραλοῦ τὸ κεφάλι.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Γ. Α. Μαντζουράνη

211. Ἀστήρ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

πλοίου, καθέως κράτος βαλκανικόν,
διαγωνίως δὲ πόλις τῆς Ἰσπανίας
καὶ μυθικός γίγας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀ. Α. Ἀργυρίου

212-216 Ὁ ἀντικαταστα-

τὴν ἀνταλλαγή ἐνὸς γριμματος
εἰς ἐνάτην τῶν κάτωθι λέξεων, δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σχηματισθοῦν δι' ἀναγκαγμα-

τισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

φάρος, ρωπός, μίσχος, μονή,
ἀμύνη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κολιβρίου

217 **Μαριτὴ Εἰκὼν ἀνεῖν εἰκόνας.**
—Ἐ, συχάτε 1.. Φανή, Κώστα,
τί κάνετε;

— Παιζοῦμε.

— Τί παιγνίδι, με τόσο θάρρος;
— Αὐτὸ πού εἶπατε, μαριτά!
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὰ Σκόρπια Φύλλα
218. Ἀπροσδόκητον

Ποῦ ἐκτυπήθῃ τὸ πρῶτο καρτί;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκ. Δακκά

219. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστι-
χίδων.

Α' Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι

ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατοι-

κίδιον ζῶον, τὰ δὲ δευτέρα σπουδαῖον

πόλιν τῆς Ἀραβίας.

1. Ἰχθὺς. 2. Πόλις τῆς Μ. Ἀ-

σίας. 3. Θηρίον. 4. Ἐξίρτυμα τῆς

ἀλάξης.

Β' Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζη-

τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ζῶον

μηρυκακτικόν, τὰ δὲ δευτέρα λέξιν

προσευχῆς:

1. Ζῶον ἄγριον. 2. Προφήτης. 3.

Μέρος τοῦ σώματος. 4. Ἁγία.

Γ' Τῶν τεσσάρων εὐρεθησομένων

ὡς ἄνω λέξεων τὰ μὲν ἀρχικά ἀπο-

τελοῦν τριφύμων, τὰ δὲ δευτέρα προ-

πάτορα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ταλκάβ

220. Γρίφος.

σὺ οὐ ας τε τε τε τε
οὐδ γ' τε τε τε τε τε
οὐ οὐ ας τε τε τε τε τε
οὐ ας τε τε τε τε τε

[εἰσαι!]

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἰδέας

Διὰ τοῦ: Γαλλομαθεῖς

221. Enigme

Avec circonflexe

C'est un ancien prince royal;

Sans le circonflexe,

D'Europe une grande capitale

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νέωνος

222. Sans Voyelles

L—sprnc ns-ft—vvr.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ναυσικᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φυλ. 46

683. Χρυσόστομος (χρυσός, τό-

μος).—684. Ἀξίνη (α, εἰ, νί..)—

685. Κοῖκος-Κοῖνος.—686. Σάρ-

γος.—Ἀργος Ἀργός.

686. ΚΙ—ΘΑ—ΡΑ 688. Α ΝΤΙ Ρ Π Ι Ο Ν

ΘΑ—ΣΟΣ ΜΥΚΗΝΑΙ
ΡΑ ΑΡΓΟΣ
ΚΑΙ

Σ

689-693. Διὰ τοῦ Ε: βέλος, νέος,

αἰτός, μέρος, τέρας.—694. Κάλλιο

ἀργα παρὰ ποῖε. 695. ΓΕΙΕΩΝ

(Γρίκος, ΧΕΛώνη, Κόλπος, ἐν-

χέλως, ΠλάτΩ, Ἰάσιον). 696

Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται

(ο ὑπὸ ὠγνάσεως τοσ-σο-θη σε

τε).—697. Colimaçon (colis,

maçon).—698. L' argent fait

tout; l' argent fait la guerre.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλᾶ

στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέ-

ραν τὸν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, με πη-

χέα δὲ στοιχεῖα λέξ. 40 καὶ με κεφαλαία

λεπ. 50. Ὁ κριτικὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ.—145)

Τραγοῦδι τῆς Ἑνόςσεως, γιὰ

προσεῖν εὐχαριστῶ δέχομαι

καὶ περιμένω. Ἀφελὲς Κυπρί-

πούλα.

(ΚΒ.—146)

Εἰσέρχομαι εἰς τὸν Διαπλάσι-

κόσμον καὶ χαίρεται αὐτόν.

Πανταχὺ Παρῶν.

(ΚΒ.—147)

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΔΙΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΙΑΓΝΙΣΜΟ
ΒΡΑΒΕΙΟ Α. ΡΟΔΟ. ΑΥΓΟΥΛΑ
Β.: ΚΟΦΤΕΡΟ ΣΠΑΘΙ
Γ.: ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
ΕΠΑΙΝΟΣ: Τριανταφυλλένια
Ἑπτάλοφ, Ἀγοροκόριτσο.—Πε-
ριμένουμε διευθύνσεις.

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΒ.—148)

Διοτελέσματα Διαγωνισμού.
Βραβεῖον τὸ τετράδιο τῆς
ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑΣ.

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΒ.—149)

Ἰδρὸθ ἐν Καρλοβάσιος παρὰ
τὴμα τοῦ ἐν Ἑρπιδίῳ Σκλ
λόγου «ΚΡΗΤΗ». Γενόμενον ἔ
κλογὼν ἐξελέγησαν. Πρόεδρος
Λουκιανὸν Βαφειάδης, ἀντιπρό-
εδρος: Β Βιλασκατῆς, γραμμα-
τεὺς: Μ. Βιφειάδης, ταμίας: Ν
Θεοφάνους, καὶ σύμβουλοι: Σ
Λυμπερῆς καὶ Ι. Χουβαρδᾶς. Ἀ
πενθὲς εἰς Λουκιανὸν Βαφειάδην
Καρλόβασι Σάμου.

(ΚΒ.—150)

Διαγωνισμός διαφόρων κρο-
νολόγων. «Βραβεῖον Ἀρχι-
τη». Προθεσμία δέμημος. Στείλιν
Λουκιανὸν Βιφειάδην, Καρλόβασι
Σάμου.

(ΚΒ.—151)

Ναίγισ, δὲν ξέρεις τί λές; πάλι
εἰς τὰ λεπτά σου!
Μυσχάτος, Ἀποστόλου.

(ΚΒ.—152)

ΣΥΛΛΟΓΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ.
Σ.Ε.Ν., κάνετε γιὰ παπάδες, δὲ
χόμεθα εὐχαρίστως: δὲν εἰ-
φοβήσαστε.

ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡ

(ΚΒ.—153)

Διαγωνισμός Μικρῶν Μυστι-
κῶν καὶ καρ-ποτάλ. Βρα-
βεῖα τρία. Προθεσμία δέμημος
Α. Χ. Κανέλλη, Ἀλκαμένους
Ἀθήνας.—Πλοῖαρχος Νέμος.

(ΚΒ.—154)

Σ.Ε.Ν., Μοιάζεις σάν τοὺς καλο-
γῆρους τῆς Βυζαντινῆς ἐπο-
χῆς.—Σονθὸς Βιολιστής.

(ΚΒ.—155)

Τρελλὴ Χορεύτρια, σὲ γελάσων
για τὸ τοῦ μου.—Σονθὸς Βι-
ολιστής.

(ΚΒ.—156)

Σώρα Δεξιέβ, θά περιμένουμε
σὲ πολὺ ἄκομα τ' ἀποτελέσματα
—Ἀρχηγὸς Τριανταφύλλης: ΙΠΠΟ-
ΔΥΤΟΣ.

(ΚΒ.—157)

Κάποιος πού ἡ σκοτεινὰ καμιά
ἀτέλειωτης νύκτας τὸν ἔκαμε
νὸ πύθησιν ἕνα γλυκοκόρημα, ὁ
πῆρε τὸ ψευδώνυμό μου· κι' ἐγὼ
πού τόσο τ' ἀγαπᾶ πέρνω τὰς
τὸ: Δροσὸτο Πλυνκοχάραμα.

(ΚΒ.—158)

Προκήρυξ Διαγωνισμὸν κατὰ
ποστικά καὶ Διηγήματα, βρα-
βεῖα βιβλία κλπ. Τρελλὴ Χορεύ-
τρια, περιμένω. Καμέλια, κατὰ
ποστικά ἔστειλα. Στείλει σὲν Δι-
αγωνισμὸν μοι: Ἀ) Δα Χαρίζλειαν
Κ. Χατζηγιάννου, Δεύκαν (Κα-
πρου).